

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ED. RUTT

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

ΟΣ μου ένα σακκί ταιμάντο, σὲ παρακαλῶ! εἶπε ὁ Μάρτιν Σόλτ.

—Μήπως θέλετε, κύριε, νὰ σὰς δώσω ἀπ' τὸ ταιμάντο πού στεγνώνει γρήγορα; ρώτησε ὁ καταστηματοῦχος, πρόθυμος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πελάτη του.

—Ὡ! Καλὰ! Ἄς εἶνε κ' ἔτσι! ἀπάντησε ὁ Σόλτ μὲ ὕψος προσποιητῆ ἀδιάφορο.

Ἄλλὰ δταν βγῆκε ἀπὸ τὸ κατάστημα, κάγχασε σαρκαστικά. Ἦταν ἰκανοποιημένος μὲ τὸν ἑαυτό του, γιατί εἶχε κατορθώσει νὰ φανῆ ἀδιάφορος γιὰ τὸ εἶδος τοῦ ταιμάντου πού ἀγόρασε. Ἐνῶ στὴν πραγματικότητα, ἤθελε ἀπαραιτήτως τὸ ταιμάντο πού θ' ἀγόραζε νὰ στεγνώνει γρήγορα..

Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι του, ὁ Μάρτιν κουβάλησε τὸ σακκί στὸ ὄψοιο καὶ κατόπιν ἀνέθηκε στὴν κἀμαρὰ του. Πῆρε τὸ γράμμα τὸν ξεάδελφου του, πού εἶχε λάβει τὸ ἴδιο πρωὶ καὶ τὸ ξαναδιάβασε προσεκτικά:

«Δὲν ἔχω πῆ σὲ ξανέναν πὼς πρόκειται νὰ ἔρθω νὰ περάσω λίγες μέρες κοντὰ σου. Θέλω νὰ φῆγω γιὰ λίγο δάστημα, χωρὶς νὰ ἔξω κανεὶς πὼς βόσκωμαι. Ἔτσι μονάχα εἶμαι βέβαιος πὼς θάξω ἡσυχία καὶ θὰ μπορέσω νὰ ἔξουραστῶ. Ἡ οικογένειά μου νομίζει πὼς πῆγαυ στὸ Λονδὸν γιὰ ὑποθέσεις μου. Ἐλπίζω νὰ μὴ σοῦ δώσω κάποιο κ' ἔτσι θὰ μπορέσης νὰ μὲ φλοενηθῆς. Μ' ἀγάπη. Τζὰκ Φάρτζον»

Ὁ Μάρτιν Σόλτ ἔτριψε τὰ χέρια του μ' εὐχαρίστησι.

—Ἀκούς ἐκεῖ, μουρμούρισε, ἂν μπορῶ νὰ τὸν φιλοξενήσω; Χὰ! Χὰ! Βέβαια! Θὰ τὸν φιλοξενήσω εὐχαρίστως καὶ θὰ τὸν... περαιοποιηθῶ ἔξαιρετικά..

Ὁ μίστερ Σόλτ, ζῶσε δλομόναχος στὸ σπίτι του καὶ μονάχα κάθε πρωὶ πῆγαινε μιά παραδουλεύτρια, ἢ ὁποῖα τοῦ σιγύριζε, μαγειρεύε, μάζευε τὰ πιάτα καὶ τὸ βράδυ, στὶς ὀκτώ, ἔφευγε. Ἔτσι ὅλα ἦσαν εὐνοϊκά γιὰ τὰ σχέδια τοῦ Μάρτιν, γιατί καὶ τὸ τράντο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἔρχόταν ὁ Φάρτζον, ἔφθανε στὸν σταθμὸ στὶς ἑννιάμισθ τοῦ βράδυ. Ἔτσι θὰ ἔμεναν μόνοι τους!

Ὁ Μάρτιν Σόλτ στεκόταν παράμερα, σὲ μιά ἀκρὴ τῆς πλατφόρμης τοῦ σταθμοῦ καὶ περιμένε τὸ τράντο. Τρεμοδύλαξε ἀπὸ τὸ κρύο. Ὡστόσο, μὲ κρυφὴ χαρὰ, συλλογιζόταν πὼς ἀσφαλῶς ἡ τύχη τὸν εὐνοῦσε, γιατί στὸ δρόμο του δὲν ἔτυχε νὰ συναντήσῃ κανέναν γνωστὸ του! Ἄλλὰ κ' ἀπὸ τὸ τράντο, ὁ μόνος ἐπιβάτης πού κατέθηκε, ἦταν ὁ Τζὰκ Φάρτζον.

—Χαίρω πὼς σὲ βλέπω, Μάρτιν, εἶπε ὁ Φάρτζον μὲ διάχυσι.

Ἀμέσως ὄμως στάθηκε, κύτταξε προσεκτικά τὸν ξεάδελφὸ του καὶ κατόπιν πρόσθεσε:

—Ὡστόσο, δὲν μοῦ φαίνεται τόσο καλὰ! Τί ἔχεις, Μάρτιν;

—Μπᾶ! Τίποτε! Εἶμαι πολὺ καλὰ! ἀπάντησε ὁ Σόλτ, ὁ ὁποῖος ἦταν κατάχλωμος, καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του ἄλλοῦ γιὰ νὰ κρυφῇ τὴν ταραχὴ του.

Ὅταν βρέθηκαν σὲ λίγο, μόνοι τους, στὴν τραπεζάρια τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σόλτ καὶ δταν ἦσαν δυδ-τρία οὔσκα, ἢ νευρικότης τοῦ Μάρτιν πέρασε σιγά-σιγά.

—Μάρτιν, εἶπε ξαφνικά ὁ Τζὰκ Φάρτζον, θυμῶσαι ἐκείνες τίς γοῆες, πὼς ἀγοράσαμε συντροφικά στὴ Μοντάνα;

Ὁ μίστερ Σόλτ κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι του. Ὁ Φάρτζον τότε πλησίασε τὸ κἀθισμά του κοντὰ στὸν ξεάδελφὸ του, σὰν νὰ φοβόταν μὴ τοὺς ἀκούσει κανεὶς, καὶ μὴ πὸ σιγανὴ φωνὴ ρώτησε:

—Ἐμαῖες τίποτε οχετικό;

—Ὀχι, γιατί;

Ὁ Φάρτζον ἔβγαλε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸδωσε στὸν Μάρτιν, κ' εἶπε:

—Εἴμαστε πλοῦσιοι, Μάρτιν! Στὶς γοῆες μας βρέθηκε χρυσοῦ!

Μὲ προσποιητὴ κατὰπληξι, ὁ Σόλτ διάβασε τὸ γράμμα καὶ κατόπιν φώναξε:

—Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε καταπληκτικό, Τζὰκ, ἀνέλπιτο!... Ἔνα μονάχα δὲν καταλαβαίνω, γιατί ἢ Ἐταιρεία δὲν εἰδοποίησε μὲνα, ἀφοῦ εἴμαστε μέτοχοι κ' οἱ δυο;

—Φαντάζομαι πὼς σὲ εἰδοποίησαν, ἀλλὰ ἴσως τὸ γράμμα θὰ χάθηκε. Μὴ ξεχνᾶς πὼς αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀλλάξεες πολλές φορές κατοικία.

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια ἀπάντησε ὁ Μάρτιν Σόλτ, ὁ ὁποῖος συλλογιζόταν τὸ δικὸ του εἰδοποιητήριο γράμμα, τὸ ὁποῖο εἶχε κρυφῆς προσεκτικά.

—Εἶσαι βέβαιος, Τζὰκ, ρώτησε σὲ λίγο, πὼς τώρα πὼς ἔχεις γυναικα καὶ παιδιὰ, θὰ σταθῆς πιστὸς στὴν παλῆα συμφωνία μας, κ' ἔτι ἂν πεθᾶνω πρῶτος ἐγὼ, θὰ κληρονομήσης ἐσὺ τίς γοῆες καὶ τὰνάπαλιν;

—Ὁ Φάρτζον τὸν κύτταξε μιά στιγμὴ καὶ κατόπιν εἶπε: —Φουικὰ!... Ἐγὼ δὲν πέρνω ποτὲ τὸ λόγο μου πίσω. Τὸ συμφωνητικό μας ἰσχύει πάντοτε..

Ὁ Μάρτιν κατὶ μουρμούρισε καὶ δείχνοντας τὸ ἀδειανὸ μπουκάλι τοῦ οὔσκα, εἶπε:

—Πρέπει νὰ πᾶω στὸ κελλάρι νὰ φέρω ἕνα ἄλλο μπουκάλι..

Μὰ καθὼς σηκώθηκε, ἐπρόσθεσε:

—Πῆρες ποτὲ τὸ κελλάρι μου, Τζὰκ; Ἐχω, ξέρεις, ἐκλεκτὰ κρασιά..

—Ναί, θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὸ κελλάρι σου!

—Ἐλα, πάμε λοιπόν!

Ἄλλὰ τῆ στιγμῆ πὼς ὁ Τζὰκ ἀνύποπτος σηκωνόταν γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ξεάδελφὸ του, ἐκεῖνος, ριχτήκε ξαφνικά ἐνῶν τὸν του, καὶ τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ λαϊμὸ.

Τὰ πελώρια, δυνατὰ χέρια του, τὸν ἐσφίξαν σὰν σιδερένια τανάλια καὶ τοῦ ἔκοψαν τὴν ἀναπνοή. Μάταια ὁ δυστυχῆς πάλεψε ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ σφίξιμό του. Σὲ λίγο σωριάστηκε κάτω, ἀναίσθητος! Γιὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ, ὁ Σόλτ τοῦ κατέφερε ἕνα φοβερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι μὲ τὸ ἀδειανὸ μπουκάλι τοῦ οὔσκα.. Κατόπιν, ὁ Μάρτιν Σόλτ, ἔσυρε τὸ πῶμα κάτω στὶς σκάλες, κ' ἀπὸ κεῖ στὸ κελλάρι Στὴν εἴσοδο τοῦ ὑπογείου, στάθηκε μιά στιγμὴ λαχανιασμένος καὶ πήρε μερικὲς βαθειὰς ἀναπνοές. Τὰ μάτια του γυάλιζαν παράξενα, σὰν μάτια ἀγριμένου θηρίου καὶ μ' ὅλη τὴ δύναμι του μὲ μιά σπρωξιά, ἔριξε κάτω, ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια τοῦ ὑπογείου, τὸ σῶμα τοῦ δυστυχισμένου ξεάδελφου του. Κατόπιν κατέθηκε κ' αὐτὸς στὸ κελλάρι.

Ἐκεῖ, σὲ μιά γωνιά, ὅπου τὸ παλῆο ταιμάντο εἶχε χαλάσει, ὁ Μάρτιν εἶχε σκαμμένο, ἔτοιμο ἕνα βαθὺ λάκκο.

Καθὼς ἔσυρε τὸ πῶμα πρὸς τὸν τάφο, ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ θύματος, κατὶ ἔβλεπε. Ὁ Σόλτ ἔσκυψε καὶ τὸ πήρε. Ἦταν τὸ πορτοφόλι τοῦ Τζὰκ, καὶ σὲ μιά ἀκρὴ ὑπῆρχαν τὰ χρυσὰ ψηφία «Τ. Φ.» Τὰ ψηφία τοῦ κακούργου Ἐλισσαν μὲ βουλιαχὰ. Τὸ πορτοφόλι ἦταν φουσκοκίμενο μὲ τραπεζογραμμάτια.

Ὁ Μάρτιν σκέφθηκε πὼς ἦταν κρίμα νὰ χαθῆ τόσο χρήμα καὶ πέταξε τὸ πορτοφόλι, σὲ μιά ἀκρὴ. Κατόπιν ἔβρισε τὸν νεκρὸ στὸ λάκκο, καὶ τὸ σκέπασε μὲ χῶματα. Ἀμέσως κατόπιν εἰτοῖμασε τὸ ταιμάντο..

Σὲ λίγο, ἕνα παχὺ στρώμα ταιμάντου, σκέπαζε τὸν στενὸ τάφο τοῦ Φάρτζον, κρύβοντας ἔτσι κάθε ἔχνος τοῦ ἐγκλήματος. Ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεῖε ὀλόγουρα! Κ' ὁ Σόλτ ἔξακολούθησε νὰ ἰσοπεδῶν τὸ ταιμάντο.

Ἀπὸ τὴν ὄροφ τοῦ ὑπογείου, μιά λυχνία ἔριχνε ἕνα ἀδύνατο, ἄχρὸ φῶς..

—Χρυσάφι στὶς γοῆες μου!! μουρμούρισε ὁ Σόλτ. Χρυσάφι δικὸ μου, ἐντελὸς δικὸ μου..

Τὸ στρώσιμο τοῦ ταιμάντου εἶχε τελειώσει τώρα, κ' ὁ Μάρτιν Σόλτ, ἀνόρθωσε τὸ κορμὶ του μὲ κάποιια δυσκολία..

Ἄπλτα του ὑπῆρχε ἀκόμα ἀρκετὸ ταιμάντο μὲ περισσέως.

—Χμ! σκέφθηκε ὁ Σόλτ, καλύτερα νὰ τ' ἀπλώσω κ' αὐτὸ.

Τὰ πελώρια χέρια τοῦ Σόλτ τὸν ἐσφίξαν σὰν τανάλια..

Επί ο τάφος του θα είναι πιο καλά σφραγισμένος!...

Καθώς όμως έσκυψε πάλι για ν' αποτελειώσει τὸ ἔργο του, ὁ Μάρτιν ἔνοιωσε μιά ξαφνική ζόλη, κάτι σαν λιποθυμία. Χωρὶς σιγαλὸν ἰδρώτες φάνηκαν στὸ μετώπο του. Τὰ γόνατά του λύγισαν... Ἡ ἀναπνοή του ἦταν κομμένη, γρήγορη κι' ἀνόμαλη... Τὸ ἔγκλημα κι' ἡ ἐργασία τὸν εἶχαν ταράξει... Ξαφνικά, τοῦ φάνηκε πὼς τὸ δωμάτιο γύριζε ὀλόγυρα του κι' ἔνα σκοτεινὸ κῶμα πλημμύρισε τὸ μυαλό του μὲ τὴν τρομακτικὴ βοή του. Ὁ Μάρτιν Σόλτ, ἔγειρε μπροστά, καὶ πέφτοντας, χτύπησε δυνατὰ τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ παλῆ, σκληρὸ τοιμὲνο τοῦ ἐδάφους.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ Μάρτιν Σόλτ ἀνέλαβε τὴν αἰσθησὶς του μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του εἶδε τὰ χρυσὰ γράμματα Τ. Φ. τοῦ πορτοφολιοῦ ποῦ γυάλιζαν κάτω ἀπὸ τ' ἀδύνατο φῶς τῆς λυχνίας... Σαστισμένος, προσπάθησε νὰ θυμηθῆ... Καὶ ξαφνικά θυμήθηκε!... "Α! Ὅποτε εἶχε λιποθυμήσει λοιπὸν!..." Ἐνας Θεὸς μονάχα, ἤφερε πῶς ὥρα εἶχε μείνει ἐκεῖ ἐξαπλωμένος ἀπάνω στὸν τάφο, μὲ τὸ καταραμένον, ἐνοχοποιητικὸ πορτοφόλι ἐκεῖ κοντὰ του! Εὐτυχῶς δὴως, ποῦ εἶχε συνῆλθῃ γοργάρας!...

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση, θέλησε νὰ σηκωθῆ. Μὰ κάτι τὸν κρατοῦσε στερεά, ὡς νῆταν κερραμένος στὸ ἔδαφος. Θέλησε νὰ ἰδῆ τί ἦταν ἐκείνου ποῦ τὸν ἐμπόδιζε νὰ σηκωθῆ καὶ τότε τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἀπάνω στὰ χέρια του...

Ὁ Μάρτιν Σόλτ, ἔνοιωσε μάλλον, παρὰ ἄκουσε, τὴ φριχτὴ φωνὴ τῆς ἀγωνίας ποῦ ἀνέθηκε στὸ λαρρῶνι του!...

Τὰ μπράτσα, ὡς τοὺς ἀγκῶνες τοῦ σχεδόν, ἦσαν αἰχμαλωτὰ τῆς σκοτεινῆς, στατηρῆς μάζας τοῦ ταιμντοῦ, χτισμένα καὶ σφιγμένα μέσα στὸν ἀδιάσπαστο, πέτρινο κλοιὸ ποῦ τὰ συγκρατοῦσε ἐκεῖ!...

"Α! Τὸ τοιμὲνο ἦταν πράγματι ὄπως τὸ εἶχε πῆ ὁ καταστηματάρχης ποῦ τοῦ τὸ πούλησε: Ταιμντο μὲ γρήγορο στέγνωμα!..."

Κι' ἔτσι, ὁ Μάρτιν Σόλτ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀπεγνωσμένη πάλι για νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ φυλακισμένα χέρια του. ἔμεινε τέλος ἀκίνητος. Κι' ὅταν τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωί, ἡ παραδουλεύτρα ποῦ φρόντιζε για τὸ νοικοκυριὸ του, πῆγε ὄπως κάθε μέρα, κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας μὲ τὸ κλειδί ποῦ κρατοῦσε αὐτὴ, καὶ κἀπέθηκε νὰ ἀκουίσῃ, τὸ ὑπόγειο, βρῆκε τὸν Μάρτιν Σόλτ νεκρὸ, ἀπάνω στὸν τάφο ποῦ σκέπαζε τὸ θῦμα του!

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΩΝ

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἀρσίσσις καὶ ἡ αὐτοθυσία μερικῶν ζῶων. Τ' ἀνεκδοτὰ, ποῦ ἔ' ἀναφέρουμε παρακάτω, τὸ ἐπιβεβαιώνουν αὐτὸ.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὸ Παρίσι μερικὸ μάγκε εφρίξαν μέσα στὸν Σηρόνανα ἕνα μικρὸ κοκαλιάρικο σκυλλάκι. Τὸ δυστυχισμένον ζῶο παρουσίασθη ἀπὸ τὸ ρεῖμα καὶ θά πνιγόταν, ἂν δὲν τῆχανε νὰ περῆν ἕκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ κει, μαζὲ μὲ τὸν κἀριό του, ἕνας πελώριος σκυλλὸς τῆς Νέας Γίης, ποῦ μόλις εἶδε τὸν ἀπῆχο συνάδελφόν του νὰ πνιγεται, ἔπεσε ἀδιτάχτα τὸ νερὸ, ἄραξε τὸ σκυλλάκι ἀπὸ τὸ σέβηκο καὶ τὸ ἔβγαλε στὴν ὄχθη. Τὰ παληόπαιδα δὴως ἄραξαν πάλι τὸ σκυλλάκι καὶ τὸ ξανάριξαν στὸ νερὸ. Τότε, για δεύτερη φορὰ, ὁ σωτήρας τοῦ ἔπεσε στὸ ποτάμι καὶ τὸ ἔσωσε. Ὅταν δὴως δοκίμασαν τὰ παιδιὰ νὰ ἀράξουν καὶ για τρίτη φορὰ τὸ σκυλλάκι, τότε ὁ μεγάλος σκυλλὸς ἀγρίψῃ, ἐπέθεθῃ ἐναντιὸν τῶν παιδιῶν καὶ τὰ ἀνάγκασε νὰ τὸ βάλουν στα πόδια...

Πολλὰ ἐπίσης λέγονται για τὴν ἔξινάδα τῶν πελαργῶν. Θὰ σὰς ἀγαπήσουμε μάλιστα ἕνα ἀστεῖο παιχίδι, ποῦ ἔπαξε ἕνας πελαργὸς σ' ἕνα χωριότι. Ὁ πελαργὸς αὐτὸς εἶχε σπῆσι τὴ φωνὴν τῶν ἀρῶδων ἐπάνω στὴν κωνιὰδα ἐνὸς παλιῦ μύλου, τοῦ ὁποῖου ὁ ἰδιοκτῆτης του θέλησε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ. Ἀναψῃ λοιπὸν τὸν φῶνον μὲ ἔβλα καὶ χόρτα ποῦ κἀντιῶν πολὺ, μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ πελαργὸς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν καινὸ καὶ θὰ ἔφυγε. Ἐκείνος δὴως κούβαλλε ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βάλτο λάσπῃ κι' ἔσφραξε τόσο καλά τὸ ἄνοιγμα τῆς κωνιὰδας, ὥστε ὄχι μόνον δὲν ἔβγαψε ζῶο κατωῦ, ἀλλὰ ἔσβησε κι' ἡ φωτιὰ. Ὅταν τὸ παρατήρησε αὐτὸ ὁ Σωτήρας, ἄραξε τὸν ἔξιντο πελαργὸ ἀνεγνώχθη.

ΕΝΩΜΙΚΑ

Εἰδικὸ πρᾶγμα ἔξωχος, τρανὸς, νὰ θεωρησῃ.

Λίγο μονάχα δύσκολο, μὲν φαίνεται, νὰ εἰσῃ.

Α. Π. Ταγκόπουλος

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Καὶ πάλι ἡ αἰώνιος κηλίδες!...

Μὰ δυστυχῶς, τόσο εἰκόλα σχηματίζονται στὰ ρούχα μας, στὰ τραπεζομάντηλα κλπ. κλπ καὶ τόσο συχνὰ παρουσιάζονται ἐκεῖ ποῦ δὲν τις περιμένουμε καθόλου, ὡστε παραθέτουμε ἀκόμη μερικὸς τρόπους για τὴν εἰκόλη ἐξάλειψίν τους:

Κηλίδες ἀπὸ λαδομπογιὰ. — Ἀρκεῖ για τὴν ἐξάλειψίν τους ἐλαφρὴ ἐπάλευσις μὲ ἀθέραιο ἔλαο τερεβινθίνης, τὸ ὁποῖο βρέσκεται σ' ὅλα τὰ φαρμακεία.

Κηλίδες ἀπὸ κρῆσι ἢ ἀπὸ φροῦτα. — Βρῆστε μὲ νερὸ τὸ κηλωμένον μέρος τοῦ ὑφάσματος καὶ κρατήστε το ἴσγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπάνω ἀπὸ ἀμῖον θειασίου.

Κηλίδες ἀπὸ κερὶ ἢ ἀπὸ ρετσίνι. — Ἀρκεῖ νὰ τις τρίψετε λίγο μ' ἕνα κομμάτι καθαροῦ ὑφάσματος, βρογμένου σὲ ὀνόνημα.

Κηλίδες ἀπὸ λίπος. — Ἀν ἔπεσε σταγόνα λίπους στὸ ἐνδυμῆμα σας, ἀμῆραστε πρώτα μὲ τὸ νερὸ σας ἢ μὲ τὸ μαχαίρι ὅση ποσότητα μπορούσῃτε. Ἐπειτα σκεπάστε τὴν κηλίδα μ' ἕνα κομματάκι καθαροῦ στυπτόχαρτου καὶ σκεράστε τὴν μὲ ζεστὸ σίδερο. Τὸ λίπος θὰ ποτῆσι τότε τὸ στυπτόχαρτο κα' ἡ κηλίς θὰ ἐξαλειφθῇ. Ἀν ὅμως ἐμμένει ἀκόμη νὰ φαίνεται, ἀλλάξτε τρεῖς-τέσσερες φορὲς καθαρὸ στυπτόχαρτο καὶ τὸ σκεράνετε κάθε φορὰ, ὡςὄτου ἐξαφανισθῇ τὸ ἔνχο.

Κι' ἕνα πρόχειρο ὅσο κι' ἀκίνδυνο τελείως μέσον, για νὰ γίνουσι δολῶσαντες κι' ἀδύρατες ἡ ἐνοχλητικὲς μαύρες τριχῆς, ποῦ ἔχουν πολλές γυναικὲς στὸ ἐπάνω τους χέλιος. Ἀς μῆν ἀτελιζόνται λοιπὸν ἡ κοινῆς κηλίδες, ποῦ ἔχουν τὸ μικρὸ αὐτὸ μειονέκτημα, ἀλλὰ ἂς μεταχειρισθῶν τὸ ἔξῃς αἰδιό φάρμακο: Ἀναμῆνον τρία μέρη ὀξυνοχοῦ νεροῦ, ἑπτὰ μέρη βαζελίνης καὶ τρία μέρη λαυλίνης. Μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ ἀλείβουν κάθε βράδι τὸ μαῖον τρίχαμα καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ γίνῃ ἐντελῶς ἔανθῃ καὶ δὲν θὰ φαίνεται σχεδὸν καθόλου.

Γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν μαριμῶων συσταῖομε τὴν ἔξῃς μέθοδο: Παίρνουμε δύο μέρη κρυσταλλικῆς σόδας, ἕνα μέρος ἐλαφρόστερας κι' ἕνα μέρος ἀσβέστου. Τὰ ριχνουμε σὲ τόσο νερὸ, ὡστε νὰ σχηματισθῇ ἕνα ἀραιὸ μίγμα. Ἀλείβουμε κατόπιν τὸ μαριμαρο μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ, καὶ κατόπιν τὸ ξεπλένομε μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι.

Θέλετε νάχουν λαμπρὸ φῶς ἡ λάμπες τοῦ πετρελαίου ἢ τὰ λυχνάκια τοῦ λαδοῦ; Ριχτε μέσα στὸ πετρέλαιο ἢ τὸ λάδι ἕνα μικρὸ κομμάτι κῆφουρας.

Καλύτερο ἀποτέλεσμα ὅμως ἐπιτυγχάνετε μὲ τὴν ἔξῃς μέθοδο: Βουτήξτε ἕνα κομμάτι στεγνωσθῃ. Κι' ἔπειτα τὸ τοποθετήστε στὴ λάμπα σας ἢ στὸ λυχνάκι. Θὰ φέγγουν σὴν ἡλεκτρικά.

Ἀν τὸ πρωῖο ποῦ πρόκειται νὰ πῆτε στὸ τραπέζι ἔχει βαρετὰ μυροδία — ἢ αἰτία προέρχεται ἢ ἀπὸ σάπο βαρετὰ ἢ ἀπὸ χρησιμοποίησις χαλασμένων σαπυνιῶν — διαφρονέτατε ὡς ἔξῃς τὸ κακὸ: Ριχτε μέσα σ' ἕνα πῆλινο δοχεῖο τὸ κρῆσι καὶ σβήστε μέσα του δύο-τρία ἀναμμένα κάρβουνα. Ἐπειτα τὸ φίλτραρετε μὲ καθαρὸ ἕρασμα κι' ἡ δυσάρεστη ὀσμή του θὰ ἔξαφανισθῇ.

Συχνὰ τὰ γυάλινα πῶματα τῶν μουκαλιῶν σφηνώνουν μέσα στὸ στόμα καὶ δὲν ἐνοοῦν νὰ γῶν, παρ' ὅλες τὴς προσπάθειές μας. Τυλίγουμε τότε τὸν λαμὸ τοῦ μουκαλιῶ μὲ πανὶ βουτηγμένον σὲ νερὸ ποῦ βράζει καὶ τραβοῦμε ἀμέσως τὸ πῶμα. Αὐτὸ θὰ βγῇ εἰκόλα, γιατί τὰ τοχώματα τοῦ λαμοῦ θάχουν διασταλῇ ἀπ' τὴ θερμοκρασία. Πρῆστὶ δὴως νὰ ἐνεργήσομε ἐγκάτως, γρήγορα, γιατί ἂν προλάβει νὰ ζεσταθῇ καὶ νὰ διασταλῇ καὶ τὸ πῶμα, θὰ πῆνε ὄσκα οἱ πότοι μας. Πρῆστὶ τότε ν' ἀρήσομε νὰ ψυχρανθῇ πάλι τὸ μουκαλί καὶ νὰ ἀναλαβῶμε τὸ πῶμα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Γιὰ νὰ μῆ σπάζουν τὰ γυάλινα δοχεῖα ἢ τὰ λεπτὰ φλιτζάνια — ὅταν τοῦς χύνετε ἀπότομα ζεστὸ νερὸ ἢ καρὲ μέσα — ἐνεργεῖτε ὡς ἔξῃς: Ριχνετε λίγο ἀπὸ τὸ ζεστὸ ὑγρὸ στὸ δοχεῖο καὶ τὸ κινεῖτε ἔσκα, ὡστε νὰ βραχθῇ ὀδωλῆρο τὸ ὕαυερικὸ του. Ἐπειτα μπορούμε νὰ κινεῖσῃτε καὶ τὸ ὑπόλοιπο ὑγρὸ, σιγὰ-σιγὰ καὶ ἄρατα.

Ἡ ἐμπροσθάλας, τὸ μωρτικὸ καὶ τὸ βραστὸ εἶνε νὰ ἀπολυοῦνται καὶ τὰ μὲ ὀφέλιμα φαγητὰ ἀπὸ κρέας.